Nr. 35. 1930.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 30 sierpnia 1930 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Pracy i Opieki Społecznej
z dnia 13 czerwca 1930 r.
o rejestracji, kontroli i udzielaniu świadczeń z powodu braku pracy pozostającym bez pracy pracownikom umysłowym.

Na podstawie art. 123 ust. 2 i 3 oraz art. 168 ust. 1. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) oraz na podstawie dekretu z dnia 27 stycznia 1919 r. o organizacji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 127), dekretu Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urz. Nr. 29, poz. 93) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 marca 1923 r. w przedmiocie przekazania Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej kompetencji b. ministrów pruskich w zakresie pośrednictwa pracy na terenie górnośląskiej części Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 255) zarządzam co następuje:

I. Objaśnienia wstępne.

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje rejestrację i kontrolę pozostających bez pracy oraz zgłaszanie roszczeń o świadczenia z powodu braku pracy i udzielanie tych świadczeń w odniesieniu do pracowników umysłowych, zgłaszających roszczenia lub otrzymujących świadczenia z powodu braku pracy na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

§ 2. Artykuły, powołane w niniejszem rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911).

Paragrafy, powołane w niniejszem rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

II. Postanowienia ogólne.

§ 3. W celu uzyskania odpowiedniego zajęcia, a w razie niemożności jego znalezienia w celu uzyskania świadczeń na wypadek braku pracy pozostający bez pracy pracownik umysłowy winien zarejestrować się we właściwej instytucji rejestrującej (§§ 4—9).

Dla uzyskania świadczeń na wypadek braku pracy winien pozostający bez pracy ponadto:

a) zgłosić w sposób przepisany roszczenia o świadczenia na wypadek braku pracy za pośrednictwem właściwej kasy chorych (§§ 10—17),

b) przez cały czas pozostawania bez pracy wykazywać, że pozostaje bez pracy z powodu niemożności znalezienia odpowiedniego zajęcia (§§ 28—31),

c) poddawać się wszelkim zarządzeniom kontrolnym, wydanym na podstawie niniejszego rozporządzenia (§ 32) i zawiadamiać właściwe instytucje w wypadkach, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu, o zmianach swoich warunków osobistych i rodzinnych (§ 36) i zmianach miejsca zamieszkania (§ 37—38).

II. Instytucje rejestrujące.

§ 4. Instytucjami właściwemi dla rejestracji pozostających bez pracy (instytucjami rejestrującemi) są:

1) państwowe urzędy pośrednictwa pracy lub ich ekspozytury—na obszarze powiatów, w których znajdują się siedziby tych urzędów,

2) powiatowe kasy chorych — na obszarze wszystkich innych powiatów.

Na obszarze powiatów, na które rozciąga się działalność kasy chorych, znajdującej się w miejscu siedziby państwowego urzędu pośrednictwa pracy lub jego ekspozytury, właściwą instytucją rejestrującą jest urząd pośrednictwa pracy lub jego ekspozytura.

Na obszarze górnośląskiej częci Województwa Śląskiego właściwemi instytucjami rejestrującemi są komunalne urzędy pośrednictwa Pracy.

Dla miejscowości, odległych od siedziby urzędu pośrednictwa pracy lub jego ekspozytury albo też siedziby powiatowej kasy chorych mogą Zakłady Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych powierzać urzędom gminnym czynności instytucyj rejestrujących na obszarze gminy.

§ 5. Zawiadomienie o powierzeniu urzędom gminnym czynności instytucji rejestrującej winno być podane do publicznej wiadomości we właściwym państwowym urzędzie pośrednictwa pracy, w powiatowej kasie chorych i jej oddziałach, oraz we właściwych urzędach gminnych. Zawiadomienie to winno być ogłoszone w Monitorze Polskim oraz w poczytnych dziennikach miejscowych i w organach związków zawodowych pracowników umysłowych.

§ 6. Kasy chorych i urzędy pośrednictwa pracy winny wskazywać pozostającym bez pracy właściwą instytucję rejestrującą.

IV. Rejestracja pozostających bez pracy.

§ 7. Pracownik, rejestrujący się jako pozostający bez pracy, winien wypełnić i podpisać przedstawioną mu kartę rejestracyjną, zawierającą następujące rubryki.

1) imię, nazwisko, wiek i adres,

2) numer karty ubezpieczeniowej lub powody nieposiadania tej karty,

3) zawód poszukującego pracy i specjalność zawodowa,

4) wykształcenie,

5) praktyka i poprzednia praca zawodowa.

Równocześnie winien pracownik przedstawić:

1) posiadany dowód tożsamości,

2) kartę ubezpieczeniową, o ile ją posiada.

3) świadectwa pracy oraz zaświadczenie o ustaniu zatrudnienia, o ile je posiada,

4) świadectwo wykształcenia.

Dane rubryki 1 karty rejestracyjnej należy wpisać zgodnie z dowodem tożsamości, zaznaczając kiedy i przez jaką władzę lub instytucję dowód został wydany i ewentualny numer dowodu. Jako dowód tożsamości może służyć legitymacja, stwierdzająca identyczność osoby.

Dane rubryki 3, 4 i 5 należy wypełnić zgodnie z posiadanemi świadectwami pracy i wykształcenia, wymieniając te świadectwa. Przy świadectwach pracy należy podać zakład i czas pracy.

§ 8. Instytucja rejestrująca wręcza pracownikowi po zarejestrowaniu go legitymację poszukującego pracy, na której winno być zaznaczone, iż pozostaje on bez pracy i od jakiego czasu.

Instytucja rejestrująca winna w ciągu 7 dni od dnia zarejestrowania, dokonać kontroli, przewidzianej w § 32. W razie stwierdzenia okoliczności, któreby mogły spowodować odmowę świadczeń na wypadek braku pracy, obowiązana jest instytucja rejestrująca zawiadomić o wyniku przeprowadzonej kontroli bezzwłocznie kasę chorych, w której pracowoik zgłosił roszczenie o świadczenia na wypadek braku pracy.

Jeżeli pozostający bez pracy rejestruje się w kasie chorych lub urzędzie gminnym, instytucja rejestrująca wpisuje go do prowadzonego przez siebie rejestru pozostających bez pracy, przesyłając jednocześnie kartę rejestracyjną do właściwego urzędu pośrednictwa pracy.

§ 9. Urzędy pośrednictwa pracy obowiązane są dostarczyć instytucjom rejestrującym na koszt właściwego Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych rejestrów pozostających bez pracy, formularzy kart rejestracyjnych oraz legitymacyj poszukującego pracy, przyczem instytucja rejestrująca winna na kartach rejestracyjnych i legitymacjach poszukującego pracy zamieścić swoją nazwę i siedzibę, na legitymacjach zaś oprócz tego wycisnąć swoją pieczęć, pod którą winna być podpisana osoba, wystawiająca legitymację.

(dalszy ciąg nastąpi)

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rzeczpl. Polskiej Nr. 54 z dnia 1 sierpnia 1930 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA
z dnia 29 stycznia 1929 r.
wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o urzędowem badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

(Ciąg dalszy)

Załącznik Nr. 3 do rozp. Min. Roln. z dnia 29 stycznia 1929 r. (poz. 305).

Oznaki stanu normalnego mięsa i narządów.

1. Krew, wyciekająca z rany przy uboju, jest czerwona, płynie lekko i krzepnie w krótkim czasie w postaci t. zw. placka krwistego. Krzepnięciu świeżej krwi można zapobiec zapomocą mieszania jej lub dodania odpowiednich środków chemicznych.

2. Płuca kurczą się już przy wyjmowaniu z klatki piersiowej. Powierzchnia płuc jest gładka i lśniąca, barwy żółtawo-czerwonej, przechodzącej następnie w ciemno-czerwoną. Na przekroju płuc występuje z oskrzeli czerwonawa piana. Spoistość płuc zdrowych jest miękko elastyczna. Kawałki (wycinki) płuc zdrowych, wrzucone do wody, pływają na powierzchni.

3. Osierdzie zawiera nieznaczną ilość czystego; czerwonawego, bezwonnego płynu. Powierzchnia wewnętrzna i zewnętrzna osierdzia, jak również powierzchnia serca jest gładka i lśniąca. Barwa mięśnia sercowego jest czerwono-brunatna, spoistość, szczególnie lewej kemory sercowej zwarta. Rowki sercowe są wypełnione białą lub żółtawą tkanką tłuszczową.

4. Wątroba ma powierzchnię gładką, lśniącą, barwę jasno-brunatną. Po wyjęciu z jamy brzusznej barwa wątroby ciemnieje. Spoistość wątroby jest nieco elastyczna. Wątroba zwierząt tłustych, a niekiedy także i wysoko-ciężarnych, jest żółtawo-brunatna, spoistość zaś jędrna. Na powierzchni wątroby świni poszczególne zraziki uwidaczniają się wyraźnie.

5. Powierzchnia żołądka i jelit jest gładka, lśniąca, o barwie szarej lub niebieskawo-szarej. Błona śluzowa jest śliska, podobna do aksamitu, o barwie szarej lub szaro-żółtej.

6. Barwa śledziony jest: u buhajów i wołów tucznych — czerwono-brunatna, u krów więcej szaro niebieskawa, u cieląt czerwono-niebieskawa lub fjoletowa, u owiec i kóz — czerwono-brunatna, u świń czerwona. Po wyjęciu z jamy brzusznej barwa śledziony stopniowo ciemnieje. Spoistość śledziony jest: u buhajów i wołów tucznych—jędrna, u krów, a także u cieląt i świń — wiotka, u owiec i kóz—elastyczna.

7. Nerki są jędrne, gładkie, lśniące, o barwie czerwono-brunatnej. U świń tucznych, u bydła rogatego i owiec nerki niekiedy są zmętniałe o barwie żółtawo-brunatnej.

8. Powierzchnia macicy jest gładka, lśniąca o barwie szaro-białej lub szaro-czerwonej. Barwa błony śluzowej jest żółtawa lub czerwono-szara. Na błonie śluzowej, zwykle zmarszczonej, u bydła rogatego, owiec i kóz znajdują się brodawkowate guzki, z których w czasie ciąży rozwijają się guzy maciczne. U owiec i kóz guzy te są płaskie i mają lejkowate wklęsłości.

9. Opłucna i otrzewna są przezroczyste, gładkie, połyskujące.

10. Mięśnie, tkanka tłuszczowa i tkanka łączna u zwierząt dobrze wykrwawionych nie zawierają prawie wcale krwi.

Barwa mięśni jest: u młodego bydła rogatego i u wołów blado-czerwona, u buhajów i krów ciemno-czerwona, u cieląt jasno-lub szaro-czerwona, a u owiec żywo czerwona, u świń czerwona lub szaro-czerwona. Mięso zwierząt starszych jest zwykle ciemniejsze niż mięso zwierząt młodych.

Tkanka tłuszczowa owiec i kóz jest biała i jędrna. Sadło świń jest białe, miękkie, słonina zaś—biała, drobnoziarnista, jędrna. Tkanka tłuszczowa bydła rogatego jest biała lub żółta, lekko czerwonawa, twarda, na powierzchni zaś zazwyczaj pofałdowana (falista), a nawet gronkowata. W czasie pastwiskowym i u starszych krów barwa tłuszczu jest zwykle żółta.

Zwierzęta wychudzone mają tłuszcz ciągliwy, wilgotny lub galaretowaty, a mięśnie wodniste, wiotkie, zwiędłe. Zwierzęta chude, chociażby miały tylko znikomą ilość tłuszczu, to jednak mają tłuszcz jędrny, nie ciągliwy i nie galaretowaty, a mięśnie jędrne i elastyczne.

11. Kości mają grubą, twardą, szaro-białą lub szaro-żółtą warstwę korową, szpik kostny jest jędrny barwy czysto-białej lub czerwonawo-żółtej.

12. Gruczoły chłonne mają barwę żółtawo-szarą lub szaro-niebieskawą, są jędrne, a na przekroju sączy się z nich szarawy, nieco mętny płyn. Gruczoły chłonne mięśni są cokolwiek jędrniejsze od gruczołów chłonnych narządów wewnętrznych. Gruczoły chłonne płuc i krezki starszych zwierząt są często czarnawo zabarwione. Zewnętrzna warstwa niektórych gruczołów chłonnych, zwłaszcza gruczołów chłonnych narządów trawienia, jest nawet u zupełnie zdrowych zwierząt czerwonawo zabarwiona.

Załącznik Nr. 4 do rozp. Min. Roln. z dnia 29 stycznia 1929 r. (poz. 305).

Sposób urzędowego badania po uboju.

§ 1.

Lekarz weterynaryjny i oglądacz winni być zaopatrzeni w czyste zawsze płaszcze, jak również co najmniej w dwa czyste, nadające się do badania noże. Noże zanieczyszczone wskutek nacinania chorobowo zmienionych narządów mogą być używane do dalszego badania jedynie po uprzedniem i należytem ich oczyszczeniu, w razie zaś potrzeby, w szczególności w wypadkach zaraźliwych chorób, również i odkażeniu przez gotowanie w 2% rozczynie sody.

§ 2.

Po stwierdzeniu stanu odżywienia zwierzęcia należy naprzód u każdej sztuki zbadać:

1) krew, zwracając uwagę na jej barwę, stopień skrzepnięcia i na obce domieszki (treść żołądka i t. p.);
2) skórę, zwłaszcza jej wewnętrzną powierzchnię, zwracając uwagę na wypełnienie naczyń krwionośnych, wybroczyny, wysięki i rany.

Następnie należy przeprowadzić dalsze szczegółowe badania, przestrzegając ściśle kolejności wskazanej w przepisach § 3 niniejszego załącznika.

§ 3.

Badanie bydła rogatego:

1) przy badaniu głowy wykrawa się głębokiem nacięciem poprzecznem język tak głęboko, aby całkowicie uwidocznić błonę śluzową jamy gębowej i gardła oraz pozagardzielowe gruczoły chłonne, i nacina się pozagardzielowe gruczoły chłonne oraz gruczoły chłonne podszczękowe, uważając na ogniska gruźlicze. Pęcherze i owrzodzenia na błonie śluzowej warg, dziąseł i języka wskazują na pryszczycę lub księgosusz; twarde guzki w języku lub twardy obrzęk całego języka, jak również zgrubienie kości szczękowych — na promienicę.

Następnie należy mięśnie żuchwowe naciąć głębokiem równoległem cięciem do szczęki dolnej, uważając na wągry; co do wągrów należy zbadać również język, nacinając go tylko w razie uzasadnionego podejrzenia;

2) przy badaniu płuc należy po stwierdzeniu barwy i połysku zwracać uwagę przedewszystkiem na zrosty i naloty, następnie należy płuca dokładnie omacać, zwracając uwagę na spoistość, stwardnienia, ogniska zapalne, ropne i posokowate oraz na pasorzyty (bąblowce i t. p.). Uważać przytem należy, że przy niedostatecznem wykrwawieniu zwykle jedno płuco jest równomiernie czerwone, a zaczerwienienie tylko poszczególnych płatków płuc wskazuje na przedostanie się krwi do płuc przy wykonaniu uboju. Następnie należy przeciąć głęboko w kierunku podłużnym lewe i prawe gruczoły chłonne oskrzelowe oraz przednie i tylnie gruczoły śródpiersiowe, uważając przedewszystkiem na ogniska gruźlicze. Wreszcie należy, począwszy od dolnego tylnego brzegu, wykonać cięcia w każdem płucu w poprzecznem kierunku, zwracając uwagę na robaki płucne (oblice), a w końcu wykonać głębokie cięcie przez środek płuc w kierunku poprzecznym, w celu sprawdzenia, czy podczas uboju nie przedostała się do płuc zawartość żołądka;

(dalszy ciąg nastąpi).

(Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr. 32 z dnia 17 maja 1929 r.

Komunikaty.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu:

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z d. 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 715).

288. (art. 139). Deklaracja — w formie aktu notarjalnego lub sądowego albo w formie dokumentu, notarjalnie lub sądownie uwierzytelnionego— na mocy której osoba A zobowiązuje się utrzymywać osobę B w czasie odbywania studjów, podlega opłacie stemplowej w wysokości 3 zł, przewidzianej w art. 139 u. o. s., a nie podlega opłacie, przewidzianej w art. 114 u. o. s.

Jakkolwiek bowiem według dosłownego brzmienia deklaracji wystawca zobowiązuje się utrzymywać studenta, to jednak student nie ma bezpośredniego interesu w uzyskaniu takiego dokumentu, lecz właściwym inicjatorem sporządzenia tego dokumentu jest szkoła, w której student ma odbywać studja i na której żądanie dokument zostaje sporządzony, względnie też — o ile studja mają być odbywane zagranicą—władza odnośnego państwa obcego. Gdy zaś osoba bezpośrednio zainteresowana t. j. szkoła, względnie państwo obce, nie nabywa z takiego dokumentu żadnych praw, a zyskuje jedynie materjał orjentacyjny dla swej decyzji, czy należy pewną osobę dopuścić do studjów, względnie zezwolić jej na pobyt, przeto należy uznać na mocy art. 6 u. o. s., że dokument ten nie należy do pism, wymienionych w art. 114 u. o. s. (L. D. V. 7151/6/30).

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Min. Skarbu Nr. 23, z dnia 14 sierpnia 1930 r.

Druk. J. Eichborn, Katowice.